

FREGA VINCENZO 33 YEARS OLD

FERDINANDO FREGA

VINCENZO FREGA, 33 DE ANI

THE FAMILY · 11

Un fiu numit director la treizeci și trei de ani, o mamă în lacrimi și fotografiile cu gondolele pe care tatăl lui le făcuse cândva în Calabria.

Gillettenarrative îți urează bun venit. Încă nu știi cât noroc ai — ești pe cale să primești ceva, iar nimeni nu ți-a cerut nimic în schimb. Pășești acum în lumea mea, atât de aproape încât poți atinge lama. Dar eu nu vând lame. Aceea îi aparține doar mamei mele. Când se va termina, nu vei mai fi la fel. Vei căuta deja următoarea. Deocamdată, începe de aici. Acordă-ți această clipă.

Elisabetta, ultima mea soție — nu, de fapt, singura mea soție până azi, 9 octombrie 2026 — a intrat în camera mea plângând în hohote și a reușit să spună printre suspine:

„M-am emoționat.”

Apoi a început să plângă.

M-am temut că se întâmplase ceva rău. Poate descoperise unul dintre proiectele mele neterminate. Sau cineva sunase la ușă, spusese că se numește Frega și ceruse să-și vadă tatăl.

Din fericire, nu era nici una, nici alta.

Ha, ha, ha.

Primise un telefon de la fiul nostru Vincenzo, care, la fragedă vârstă de treizeci și trei de ani, fusese numit director al unuia dintre cele mai mari hipermarketuri ale unui celebru lanț german de magazine din nordul Italiei.

Iar asta spunea multe despre cine era.

Numele îl dădea de gol.

Întocmai ca bunicul lui, primul BĂRBAT GILLETTE italian.

Cineva despre care nu te-ai aștepta să existe.

Eram curios să aflu cum reușise, așa că am început să scormonesc prin detaliile pe care mi le putea da mama lui.

Mi-a povestit că, din proprie inițiativă, elaborase o serie de proiecte și le prezentase copertele echipei de conducere comercială din Italia, însoțite de fotografii cu LAYOUT-UL GONDOLELOR.

Îi lăsase în urmă pe toți cei din sală — și orice concurență.

Nimeni nu mai făcuse asta până atunci.

Destinul lui începea să se arate.

Era primul din Europa.

Mi-am amintit că și eu, la douăzeci și opt de ani, elaborasem un proiect asemănător la GILLETTE ITALIA. Prezentasem Consiliului italian fotografii cu gondolele din 350 de supermarketuri din toată Calabria, realizate împreună cu echipa mea de merchandising formată numai din femei.

Fotografiile arătau LAYOUT-UL tradițional de expunere alături de o a doua amplasare a produselor, negociată direct cu proprietarul fiecărui magazin.

Le spuneam proprietarilor că supermarketul lor va fi văzut în toată lumea, pornind de la Milano și ajungând până la Boston.

Niciun bărbat calabrez n-ar putea vreodată să-i spună nu unei femei.

Și chiar și azi, la șaizeci și unu de ani, nu pot decât să confirm.

N-am fost niciodată sigur că fotografiile acelea aveau să fie văzute cu adevărat în toată lumea.

Dar îmi făcusem treaba.

Vânzând ceea ce nimeni n-ar putea cumpăra vreodată:
o speranță.

Dar **niciodată o promisiune.**

Eram convins că bunicul Vincenzo, oriunde s-ar fi aflat, se uita la mine și la nepotul lui și ar fi spus cu siguranță:

„Ei bine, băieți. Treabă făcută.”

Cel mai firav zâmbet.

Și apoi:

„Acum, la treabă. Păstrați noir-ul pentru weekend — dar întotdeauna după familie.”

Ferdinando